

животътъ си когато още можемъ да послужимъ на отечеството си; нека избавимъ себеси и Лодоискѣ. О, Боже мой, азъ бѣхъ ѿ забравилъ по-напрѣдъ и не мисляхъ че ще ѿ оставѣмъ вдовицѣ, но сега какъ ще ѿ оставѣмъ плѣнницѣ ?

Завтичвами ся съ врѣме въ шатъртъ на Лодоискѣ и като ѿ вземамы, вмжквами ся тамо въ оближнитѣ горы; а на сутринь-тѣ като прѣзирамы всяко прѣ-междіе излѣзохмы прѣдъ вратата на единъ твърдѣль, който ни ся видѣ да е на нѣкого отъ познаницытѣ ни и наистинѣ той принадлежалъ на одного отъ благороднытѣ наричанъ Милославскый, който бѣ послу-жилъ нѣколко врѣме въ нашѣтѣ войскѣ. Като ны позна той, даде ни прибѣжище, съвѣтува ны да оста-немъ само нѣколко минути въ твърдѣльтъ му; защо-то, каза, едно странно извѣстіе, което бѣше ся расчуло прѣднїйтъ день, видѣ ся да е было наисти-нѣ: че дързнѣли да откраднѣтъ царя отъ самѣтѣ му столицѣ. А понеже Руситѣ, като погнахли грабите-литѣ, сполучили да повърнѣтъ царя въ столицѣтѣ, то сега дирятъ твърдѣ строго самытѣ грабители; и отъ сумнѣніе че Пулосскый е главныйтѣ дѣецъ въ тѣзи работѣ, дума ставало да оцѣнятъ главѣтѣ му. Хванѣте ми вѣрж, приложи той, или сте участници въ този продерзливъ навѣтъ или не, трѣба да побѣ-гните; оставѣте тука военнытѣ си обдѣкла, които могатъ да ви издадѣтъ, и азъ ще ви дамъ обы-кновенны дрехы: колкото за Лодоискѣ, азъ земамъ